

Mijn geluk

Op 17 november 1999 begon mijn geluk. Ik ging naar het kerstfeest van de vereniging waar ik schilderde en beelden maakte. Er zou live muziek zijn die avond en de muzikanten waren hun instrumenten aan het opzetten. Er was iemand om ze te helpen. Terwijl ik naar de muziek luisterde, zag ik steeds vanuit mijn ooghoeken iemand kijken. Ik keek op en een man met de allertiefste glimlach van de wereld keek me recht aan. Wat een lieve lach, wat een warm gezicht, wat een vertrouwen voelde ik.

In de pauze haalde ik iets te drinken en ja hoor, daar was hij weer. We raakten aan de praat: hij hield van schrijven en dichten en ik van schilderen en beelden maken. Hij kon ook nog eens zingen (nu zingt hij soms voor mij, zo prachtig). Dit was de man van mijn leven: ik voelde me thuis. Dit was wat men bedoelde met het Beloofde Land. Ik voelde me veilig en warm; zijn liefde voor mij was puur en echt. Iemand zei ooit eens: de liefde tussen twee geliefden is het hoogste goed, nu begrijp ik dat. Deze lieve man heeft drie jaar op me gewacht, hij heeft heel veel geduld met me gehad en nog. Hij maakt mijn leven compleet.

We gingen best snel trouwen en wilden graag samen een gezin stichten, maar dat was nog niet zo gemakkelijk. We zijn jaren bij een gynaecoloog onder behandeling geweest en we hadden - zelfs met KI (Kunstmatige Inseminatie) of IVF (In Vitro Fertilisatie) - maar tien procent kans op een zwangerschap. Het lukte uiteindelijk nog best snel om zwanger te raken, maar de zwangerschap eindigde in een miskraam, evenals de volgende, en de volgende ... De vijfde zwangerschap leek goed te gaan, maar ook dit kindje overleed in mijn buik. Het was een meisje. Ons vijfde kindje ... ik kon het niet geloven. Toen ik op 16 december 's ochtends wakker werd, zat er een klein meisje aan

mijn bed, dat zei: 'Mama, laat me maar gaan. Laat me los, het komt goed.' Toen wist ik, ik moet haar laten gaan; in het ziekenhuis onderging ik een curettage. Zoveel verdriet en toch groeiden mijn lieve man en ik steeds dichterbij elkaar.

Door de zwangerschappen en alle hormonen had ik een grote zorgbehoefte. We besloten samen een hond te adopteren vanuit Spanje: Bruintje. Ze was gebruikt om te fokken en zat in het dodenstation (gaskamers voor honden in Spanje). Vanaf het moment dat Bruintje bij ons was, had ik een speciaal gevoel, zo van 'het komt wel goed.' Ik zag een klein jongetje op mijn netvlies ... hij liep door ons huis. Vreemd, want gezien onze voorgeschiedenis was de kans op (het voldragen van) een zwangerschap erg klein. Drie weken later had ik nog één afspraak bij de gynaecoloog, een soort evaluatiegesprek bij wijze van afscheid. We konden het bijna niet geloven, maar ik was zwanger. We waren zwanger! Zelfs de gynaecoloog was verbaasd over dit wonder. Dit komt door Bruintje, zeiden we. Een wonderhond. En nu kregen we ook nog eens een wonderkind.

Precies één jaar later op 16 december was ik uitgerekend, maar gelukkig kwam ons wonderkindje op een andere speciale dag. We zijn op 3 december getrouwd en ons kindje kwam op 2 december helemaal gezond ter wereld. Het leven zit vol met wonderen, als je er maar in gelooft.

Vroeger probeerde ik een perenboom te zijn net zoals de anderen, maar ik ben er nu achter dat ik een mooie bloesemboom mag zijn, vol met prachtige appels. Ik ben zo geboren en ik mag zijn zoals ik ben.